

paa at komme til dette Brevfiggeri for at se at tjene nogle Dre hos private Folk — idet Postbudet kunde sige: Er de ikke saa venlig at lukke dette Brev op, medens jeg ser derpaa, thi der kunde nemlig være lukkede Breve deri — fandt den Gang almindelig Misbilligelse i hele Rigsdagen. Der blev stillet Forslag om, at det paagældende Stykke skulde gaarud, og det gik ud med Blands, og der var ikke Tale om at faae noget lignende ind. Skulle vi da i saadanne Spørgsmaal være paa reaktionære Veie, saaledes at vi selv i Smaating, i Tillæg til Postloven, ikke blot skulde tage forfasteede Forslag op fra 1871, men ogsaa give strengere Bestemmelser end de, der den Gang bleve forfasteede af hele Rigsdagen? Jeg vil dog se paa, om det høie Thing virkelig vil følge Indenrigsministeren eller Udvalget paa denne Veie. Nu forstaa jeg vel, at man kan have uogen Grund til at gjøre Forandring i den Tankegang, som da blev gjort gjældende. Man siger her: Der er af Byposten oprettet lokale Forsendelser. Derjom vi nu ikke gjøre Noget, kunne Forretningsmænd i hele Verden, Hamborg-Votterier inklusive, sende adresserede Breve samlede i een Pakke til Bypostkontoret. De kunne sende dem samlede i Breve paa indtil $\frac{1}{2}$ Bund til Kontoret, og disse Breve kan saa Kontoret bringe ud til 3 Dre pr. Stk., og saa taber Postvæsenet Penge. Jeg skal ikke komme dybere ind paa det, men det er dog for Smed at rette alle Landets Bagere. Fordi man har enkelte ubekvemme Institutioner og af Hensyn til dem ønsker visse Bestemmelser truffne, vil man føre en saa rigoristisk Bestemmelse ind, at den vil komme til at genere en hvilkenomhelst Brevskriver. Det er muligt, at man kan finde en Bestemmelse, som i den Henseende tilfredsstiller Indenrigsministerens Ønsker, det er muligt, at man kunde finde en Affattelse, som i den Henseende tilfredsstiller hans Ønsker; men det vil ganske vist være vidt forskjelligt fra, hvad der her staar. Saa komme vi til, at der i Pakkefager ikke maa indlægges Breve. Ja, Udvalget er saa venligt at ville unde os et aabent Brev. Det er jo ogsaa væsentlig forskjelligt fra, hvad der nu gjælder, og min Bedømmelse deraf sker ud fra samme Synspunkt som min Kritik af Endringsforslaget under Nr. 1. Og her skal jeg navnlig fremhæve, at ikke en Gang aabne Breve kunne sendes fra et Forretningssted til et andet i en Pakke, da der ikke maa ligge mere end et Brev i Pakken, og der sendes jo dog ofte hele Pakker af aabne Breve fra Principaler til Forretningsførere. Den Maade, hvorpaa Forretningsfolk efter

disse tre Bestemmelser ville blive stillede, er noget hidtil ukjendt, selv om man helt vil forbigaa de jævne almindelige Brevskrivere, der ikke kunne have saa vanskeligt ved at følge Bestemmelserne under Nr. 2 og 3. Jeg forstaa det ikke. Det er Nr. 1, 2 og 3, der efter min Formening indeholde Spørgsmaal, som ganske anderledes maa undersøges og omredigeres, hvis man har en bestemt Hensigt om at ville naae et Maal, hvorefter man billigvis kan blive enig; men at gjøre Postvæsenet til en Politis- og Spionstat overfor samtlige Brevskrivere, er virkelig aldeles urimeligt. Naar en Forsendelse er ordentlig emballeret, Udskriften tydelig, den har sin Vægt, der er betalt, hvad Postloven kræver, og der ikke er grundet Formodning om, at den ikke indeholder Stoffer, som ikke maa sendes med Posten, burde det være tilstrækkeligt. Hvad der gaar ud derover, burde i Virkeligheden ikke finde Sted, fordi det kan foranledige mange Trafikasjerier og mange Ulemper. — Hvad Endringsforslaget under Nr. 6 angaar, udtalte Indenrigsministeren sig, saavidt jeg forstod ham, meget bestemt derimod, og et æret Medlem af Udvalget (Tutein) erklærede sig løst fra sin Forpligtelse lige overfor dette Forslag, som om det var et særdeles farligt, brændbart Endringsforslag. Jeg har ikke opfattet det saaledes. Det forekommer mig, at det er et høist uskyldigt Forslag, og jeg har ikke kunnet forstaa, at den høitærede Minister har kunnet stille sig saa bestemt imod det; thi tænk Dem, hvad siger Postlovens § 6. Den siger ganske simpelt, at Postvæsenet er ved Siden af den i §§ 3 og 4 omhandlede Virksomhed bemyndiget til at overtage andre med dets Bestemmelse forenelige Forretninger. Herunder kan det gaa ind at forhandle visse fremmede ubrugte Frimærker o. desl. efter Indenrigsministerens nærmere Forskrifter. Hvad i al Verden forpligter Ministeren til at gennemføre denne Bemyndigelse overfor enhver Postkrog i Landet, hvor de skulde komme og forlange Alverdens Frimærker. Naar Bestemmelsen er affattet saaledes, stiller den Ministeren frit overfor Spørgsmaalet, om han vil sætte den i Værk eller ikke. Jeg begriber ikke, hvad Fare der skulde være ved dette Endringsforslag, og da det er aabenbart, at det paa Grændsen og deslige Steder kan være meget hensigtsmæssigt, at Indenrigsministeren er berettiget til at give denne Bemyndigelse, hvor han finder det hensigtsmæssigt, og Postvæsenet maaste selv ønske det, saa synes jeg, at der kan være Meget, der taler for denne Bestemmelse.